U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **K. S.,** zastoupený JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Veleslavínova 55/12, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 5. 2015, č. j. 75 Az 5/2014 - 80,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokátky JUDr. Anny Doležalové, MBA, **se určuje** částkou 3.400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 18. 5. 2015, č. j. 75 Az 5/2014 - 80, zamítl žalobu, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 1. 8. 2014, č. j. OAM-217/ZA-ZA08-HA08-2014, jímž bylo podle ust. § 10a písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Stěžovatel v kasační stížnosti namítal nesprávnost závěrů správního orgánu a navazujících závěrů krajského soudu. Poukázal na povinnost zabývat se na podkladě stěžovatelem tvrzených důvodů existence důvodů hodného zvláštního zřetele, resp. důvody pro udělení humanitárního azylu. Rovněž poukázal na nesprávné posouzení zdravotního stavu, z čehož dovozuje nepřezkoumatelnost rozsudku. Proto navrhl zrušení rozsudku krajského soudu.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo na obsah napadeného správního rozhodnutí a napadeného rozsudku krajského soudu s tím, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, ale také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny nebo jsou řešeny rozdílně. Kasační stížnost tedy bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikaturní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze-li navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti. K tomu srv. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 - 18, ze dne 19. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52, ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 2, všechny přístupné na www.nssoud.cz.

Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) existuje potřeba učinit judikaturní odklon; (4) bylo-li v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Je přitom v zájmu stěžovatele, aby v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu uvedl, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by měl Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak není podle názoru Nejvyššího správního soudu důvod pro to, aby bylo nutno učinit judikaturní odklon, ani že by se krajský soud dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Poukazoval-li stěžovatel v této souvislosti na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, její důvodnost by sama o sobě zakládala přijatelnost kasační stížnosti a postačovala by k jeho zrušení, ale Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke své stávající judikatuře konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS a dostupný na www.nssoud.cz). Absenci takto vytýčených požadavků Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal. V daném případě se jednalo o opakovanou (pátou) žádost o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou opakovaně podávaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval např. v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS., dále v usnesení ze dne 2. 10. 2012, č. j. 2 Azs 23/2012 – 46, a v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, ve kterém konstatoval, že k tomu, aby bylo možno opakovaně podanou žádost meritorně projednat, je nutné, aby byly kumulativně splněny dvě podmínky: 1) žadatel je povinen uvést nové skutečnosti nebo zjištění, 2) musí se jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V citovaném rozsudku se rovněž uvádí, že *„[i]nstitut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení.“* V souladu s touto judikaturou postupoval v dané věci i správní orgán a následně krajský soud a v tomto ohledu jim nelze nic vytknout. Poukazoval-li stěžovatel na nedostatečné dokazování, Nejvyšší správní soud odkazuje na svou ustálenou judikaturu, např. na rozsudky ze dne 16. 2. 2005, sp. zn. 6 A 109/2000, publ. pod. č. 583/2005 Sb. NSS, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, či ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66, všechny přístupné na www.nssoud.cz. Krajský soud se k žalobní námitce zabýval i stěžovatelovým tvrzením o jeho zdravotních obtížích, které řádně vypořádal s ohledem na obsah správního spisu a s přihlédnutím k existující judikatuře. Stěžovatel v řízení o žalobě netvrdil, resp. relevantně nedoložil, existenci zásadních zdravotních obtíží (srv. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Azs 43/2009 - 66, usnesení ze dne 17. 2. 2011, č. j. 2 Azs 1/2011 - 72, nebo usnesení ze dne 19. 3. 2014, č. j. 1 Azs 17/2014 -

27). K otázce udělení humanitárního azylu, resp. doplňkové ochrany, se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudcích ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, a ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, či ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, publikovaný pod 1849/2009 Sb. NSS.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto je kasační stížnost stěžovatele nepřijatelná a z tohoto důvodu byla odmítnuta (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 12. 2014, č. j. 75 Az 5/2014 - 37, byla stěžovateli ustanovena zástupkyní advokátka JUDr. Anna Doležalová, MBA. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátce odměna za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci samé) v částce 3.100 Kč a náhrady hotových výdajů za jeden úkon ve výši 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Celková částka odměny proto činí 3.400 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. července 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu